

bila da se u Splitu nastani trajno i odatle provida dušobrižni rad po sinjskoj krajini.²⁶ Ali kućica na Dobromu, u kojoj se nastanila, nije tome nikako odgovala. To je bilo samo sklonište u prvoj potrebi. Redovnicima je trebala jedna prostrana zgrada, koja bi se mogla pretvoriti u samostan za brojnu obitelj kao što je bila sinjska. Uz samostan je trebalo prilično zemljište, da se na njemu podigne barem kapela za svete obrede i duhovne potrebe koliko redovnika toliko vjernika koji su k njima dolazili.

O. Pavao Vučković, koji je u Splitu proslijedio da bude starešina redovničke obitelji,²⁷ zajedno s g. Petrom Mačukatom tražio je podesno mjesto; ali ga nije bilo lako naći. U pomoć su im došli bosanski bjegunci, nastanjeni u Splitu, koje smo već spomenuli. Ovi su bili začlanjeni u bratovštini Gospe od Karmela, koja se nalazila u crkvi Gospe od Pojišana. Bratovština je upravljala crkvom i starala se za njezino uzdržanje. Budući da su se u upravi bratovštine nalazili i ovi Bošnjaci, ona se pokazala pripremljena da, uz stalne uvjete, našoj braći ustupi porabu i upravu crkve.

Nad crkvom Gospe od Pojišana vršio je pravo patronata splitski nadbiskup. U crkvi je bilo jedno prosto nadarje (*beneficium simplex*) koje je on, prema uvidavnosti, davao svećeniku koga je smatrao podesnijim. Ali za stvarno preduzimanje nadarja sa svima građanskim pravima trebalo je učestvovanje civilne vlasti: mletačkoga senata, odnosno generalnog providura za Dalmaciju. U ovo vrijeme nadzor nad crkvom i uživanje nadarja bilo je povjereno župniku sv. Petra na Lučcu Don Petru Božiću, komu je nadbiskup Stjepan Cupilli bio dao 1. prosinca 1713 ovo nadarje kao i nadarje sv. Martina u Vranjicu. Usto je i kaptol stolne crkve obavljao u ovoj crkvi neke sv. obrede: pjevao Misu, držao sprovode, vodio procesije na Veliku Gospu i u

—
sad splitskom«; u srpnju 1721 »splitskom«. Ovaj posljednji naziv ostao joj je dok je u Splitu stala. V. LAPM, s. 109, 114, 119, 123, 135, 139, 141.

²⁶ LACD, s. 81; Protocollo, s. 1.

²⁷ O. Vučković bio je gvardijanom ove obitelji do lipnja 1717. Tad je gvardijanom izabran njegov vikar O. Juraj Ivanović. Ovaj je ostao gvardijanom do lipnja 1720, kad je O. Pavao Vučković ponovno došao na taj položaj. Tu je službu O. Vučković obnašao sve dok je sinjska redovnička obitelj boravila u Splitu. LAPM, s. 109, 114, 119, 123, 135, 139, 141, 152.